èt er alle enige om: *ties ihjel* kan den ny Forfatterinde ikke; hun har tiltvunget sig Ørenlyd, derom vidner de udførlige Anmeldelser i de vigtigste svenske Blade og Tidsskrifter. Vi nævner exempelvis Fru Adlersparres Anmeldelse i „*Dagny*," Docent v. Scheeles og Helena Nybloms i *Svensk Tidskrift*, og Dr. Larsons i det *Letterstedtske Tidsskrift*.

Naar man, efter at have set alle disse fine Navne, faar fat paa „Bogen" selv, bliver man lidt forbavset. Man venter uvilkaarlig at se en af disse *fin-de-siécle* Bøger paa „haandgjort" Papir, med Vignetter af bekendte Kunstnere osv. I Stedet derfor faar man et Par tarveligt udstyrede løse Blade i almindeligt Avisformat med Overskriften: *Ur Gösta Berlings Saga. Berättelse från det gamla Värmland af Selma Lagerlöf.* Saa bliver man først ret nysgerrig efter at vide, hvem den Forfatterinde er, der har kunnet gjøre saa stor Opsigt i saa tarvelig en Dragt. Jeg skal fortælle, hvad jeg har hørt om hende.

Selma Lagerlöf er født og opvoxet paa en Officersgaard i det dejlige Värmland „Perlen blandt Svearikes Lande". Her hørte hun sin Fader, en poetisk Natur, der næsten tilbad sit Fædrelands store Digtere, læse Tegnèr og Runeberg højt, og hun fik et mægtigt Indtryk af, hvad det vil sige at være Digter. Men her har hun vist ogsaa i de lange Vinteraftener siddet, som den lille Ebba Dohna i „Gösta Berlings Saga", ved sin Farmors Knæ og hørt fortælle ikke blot om Lunkentus og om den skønne Melusina, men ogsaa om Ulvene, der forfulgte Gösta og Anna Stjärnhök i Skoven ved Ekeby, om Tællelyset, som Døden stillede i Vinduet paa den Gaard, hvor han bad sig selv til Gæst, eller om ham, der sad i Gyngestolen og gyngede paa de knirkende Gulvbrædder i Salen paa Fors, — han, hvis Navn de smaa ikke turde nævne. Og her, tænker jeg, har der i Barnets Sind spundet sig disse Traade mellem Eventyrets og Virkelighedens Verden, som vel findes hos de fleste Børn, men som plejer hurtig at sprænges for aldrig mere at knyttes; hos Selma Lagerlöf var de stærkere.

I Hjemmet legede og læste hun sammen med en yngre Søster, og i Forening med hende lavede hun baade Viser og Komedier. Men saa fik hun alvorligere Arbejde. Hun kom paa Seminariet i Stokholm og derfra ud som Lærerinde. I hele denne Tid fik hun dog baade læst og skrevet en Del,